

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

11/01/2026

Τὸ Φῶς στὸ σκοτάδι

«Ἰδὼν δὲ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς καὶ πᾶς τις διανοεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ πάσας τὰς ἡμέρας,... ἐφθάρη δὲ ἡ γῆ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίας. καὶ εἶδε Κύριος ὁ Θεὸς τὴν γῆν, καὶ ἦν κατεφθαρμένη, ὅτι κατέφθειρε πᾶσα σὰρξ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς». (Γεν., 6, 5 & 11-12).

Ἀρνούμενος τὸν Θεὸ ὁ ἄνθρωπος ἀλλοιώθηκε. Ἀποδύθηκε τὴν Χάριν τῶν ἰδιοτήτων τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνδύθηκε δερμάτινο χιτῶνα. Ἀκάλυπτος πιά ἀπὸ τὸ Θεῖο Φῶς κρύβεται γιατί εἶναι γυμνός, γίνεται ἀνεύθυνος καὶ χάνει τὴν κοινωνία μὲ τὸ ὁμοούσιο (ἢ γυναίκα πού μοῦ ἔδωσες φταίει), αἰσθάνεται ἀνεύθυνος καὶ ἐχθρικός μὲ τὰ θηρία τῆς γῆς (ὁ ὄφις μὲ ἀπάτησε), ἡ γῆ γίνεται σκληρὴ καὶ ἄκαρπη μαζί του καὶ ποτίζεται μὲ τὸν ἰδρώτα του. Οἱ πόνοι τῆς γέννας φέρνουν τοὺς νέους ἀνθρώπους. Ἡ ἀγάπη γίνεται ἰδιοτελής καὶ γεννιέται ἡ φονικὴ ἀντιζηλία καὶ ἐχθρα. Ἡ χαρὰ χάνει τὴν οὐσία τῆς καὶ ἀποκτᾶ σύντροφο τὴν λύπη, ἡ εἰρήνη τὸν πόλεμο, ἡ μακροθυμία τὴν ἀνυπομονησία καὶ τὴν ἐκδίκηση, ἡ καλοσύνη τὴν κακία, ἡ πραότητα τὴν ὀξύτητα καὶ τὴν ἐπιθετικότητα, ἡ δικαιοσύνη ἀνακάλυψε τὴν ἀδικία, ἡ υἰγεία τὴν ἀσθένεια, ἡ ἀκράτεια γίνεται ἰδιαιτερότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ δέσμιος τῶν νέων ἰδιοτήτων του ὁ ἄνθρωπος ἀνακαλύπτει πὼς πλέον εἶναι θνητός, γνωρίζει τὸν θάνατο. Ἡ μαρτυρία τῆς πτώσης (ἁμαρτίας) εἶναι ὅτι τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἀμαυρώθηκε καὶ τὸ κατ' ὁμοίωσιν Θεοῦ ἀλλοιώθηκε καὶ ἔγινε κάτι τὸ ξένον.

Μὲ τίς νέες του ιδιότητες ὁ ἄνθρωπος κάθισε ἀπέναντι ἀπὸ τὸν παράδεισο, τὸν κόσμον τῆς τρυφῆς, καὶ πλέον ἔκλαιε. Μοχθοῦσε γιὰ νὰ ἐπιβιώσει καὶ ἔρχεται καὶ τὸ πρῶτο αἷμα, ὁ φόνος. Ὁ Κάιν σκοτώνει τὸν Ἄβελ, ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν. Ἡ πτώση συνεχίζεται, ἡ ἁμαρτία ἐξακολουθεῖ...

Ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν Δημιουργό τῆς ἡ ἀνθρωπότητα καὶ ἀποξενώθηκε ἀπὸ τὸν σκοπὸ τῆς δημιουργίας του ὁ ἄνθρωπος καὶ κατέληξε νὰ ὑψώνει γύρω του ψεύτικους κόσμους φτιαγμένους ἀπὸ τὸ νοῦ του καὶ τὸν ἐγωισμό του. Ἐπλασε ὁ ἄνθρωπος μύθους νὰ τὸν κυβερνοῦν

καὶ ἐπέμενε πεισματικὰ νὰ τοὺς διατηρεῖ καὶ ἐπιλεκτικὰ ἐπέλεγε νὰ ζεῖ στὸ σκοτάδι τοὺς καὶ θνητός βίωνε τὴν σκιά τοῦ θανάτου. Λησμόνησε τὸν Θεό του καὶ Δημιουργό του ὁ ἄνθρωπος καὶ δημιούργησε δικούς του θεούς, φανταστικούς καὶ ἀνύπαρκτους, θεούς τρομακτικούς καὶ ἀπὸ τρόμο κατασκευασμένους, θεούς μὲ ἐλαττώματα ἀνθρώπινα, θεούς εἰδωλα που ἔτρεμαν καὶ τὴν ἀνθρώπιν ἔπεφταν καὶ γίνονταν σκόνη καὶ θρύψαλα. Τελματωμένος, μακρὰ ἀπὸ τὸν Θεό του καὶ τὸν σκοπό του ὁ ἄνθρωπος, ἀπόκαμε καὶ ἔμεινε νὰ κάθεται στὸ σκοτάδι καὶ τὴ σκιά τοῦ θανάτου.

Ὁ ἄνθρωπος λησμόνησε τὸν Θεό του, ὅμως ὁ Θεός δὲν λησμόνησε ποτὲ τὸ δημιούργημά Του καὶ ὅταν ἔφθασε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Θεός ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου προσέλαβε τὴν ἀνθρώπιν οὐσία καὶ τέλειος Θεός καὶ τέλειος Ἄνθρωπος, ἦλθε Φῶς ἀληθινὸ νὰ λάμψει σὲ ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένη σὲ κάθε ἄνθρωπο.

Τὸ σπήλαιο στὴ Βηθλεὲμ πρῶτο φωτίζεται καὶ λάμπει μὲς' στὴ νύχτα καλώντας τοὺς ποιμένες, καὶ ἄστρο λαμπρό, φῶς στὸν οὐρανό, ἄρχοντες τῆς ἀνατολῆς τοὺς οδηγεῖ τὸ Φῶς νὰ προσκυνήσουν. Ἐπειτα στὴν Αἴγυπτο τὸ Φῶς λάμπει στοὺς ἐθνικούς καὶ τοὺς εἰδωλολάτρεις γιατί τὸ Φῶς τὸ Ἀληθινὸ, ἔθνη, γλῶσσες, χρώματα, πεποιθήσεις, ιδιότητες, δὲν ξεχωρίζει, λάμπει γιὰ ὅλους καὶ ὅλους τοὺς φωτίζει καὶ ὅποιος θέλει νὰ φωτισθεῖ φωτίζεται.

Στὴ Ναζαρετ ἀντρώνεται τὸ Φῶς καὶ δώδεκα ἐτῶν φωτίζει τὸ Ναὸ τοῦ Σολομώντα καὶ φέγγει τοὺς διδασκάλους καὶ νομικούς τοῦ Ἰσραὴλ καὶ με ὑπομονὴ καὶ με ὑπακοή περιμένει τὸν κατάλληλο χρόνο γιὰ νὰ λάμψει τὸ Φῶς τῆς Ἀλήθειας σὲ κάθε ἄνθρωπο, σὲ κάθε γωνιὰ τῆς οἰκουμένης.

Τὸ Φῶς τὸ Ἀληθινὸ κηρύττει ὁ Τίμιος Πρόδρομος καὶ ἐκεῖ στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ δέχεται τὴν ἐπίσκεψή Του καὶ μὲ τὰ τίμια χέρια τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη ὁ Βαπτιστὴς Βαπτίζει τὸ Φῶς τῆς Ζωῆς καὶ ἀποκαλύπτεται ὁ Ἀληθινὸς ἐν μονάδι Τριαδικὸς Θεός.

Τὴν Καπερναοὺμ ἐπιλέγει τὸ Φῶς γιὰ νὰ ξεκινήσει νὰ φωτίζει τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα, τὴν Καπερναοὺμ τῆς Γαλιλαίας τῶν ἐθνῶν, τὴν Καπερναοὺμ στὰ ὄρια τῆς γῆς Νεφθαλείμ καὶ τῆς γῆς Ζαβουλῶν, τὴν Καπερναοὺμ ὅπου Ἰσραηλίτες καὶ Ἐθνικοὶ εἰδωλολάτρεις ζοῦσαν στὸ σκοτάδι καὶ στὴ σκιά τοῦ θανάτου. Καὶ τὸ Φῶς τὸ Ἀληθινὸ, τὸ Φῶς τῆς Ζωῆς ἄρχισε νὰ κηρύττει:

«Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.».

Μετάνοια εἶναι ἡ ἄμεση ἐπιστροφή στὸν Θεὸ Πατέρα καὶ Δημιουργὸ μας. Μετάνοια εἶναι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς μας. Μετάνοια εἶναι νὰ κάνουμε τὸ Θέλημά Του θέλημά μας. Μετάνοια εἶναι, νὰ ἀγαπᾶμε ἀδιακρίτως, νὰ εἴμαστε φιλόανθρωποι, νὰ εἴμαστε φιλεύσπλαγχοι, νὰ εἴμαστε φιλάδελφοι. Μετάνοια εἶναι, νὰ συγχωροῦμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, νὰ ἀνεχόμαστε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, νὰ στηρίζουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Μετάνοια εἶναι νὰ κοινωνοῦμε τὸ Σῶμα καὶ Τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας, ὡς μέλη τίμια τῆς Ἐκκλησίας Του, μέσα ἀπὸ μία βιωματικὴ Μυστηριακὴ ζωὴ.

Μετάνοια εἶναι νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ τὴν σκιά τοῦ θανάτου στὸ Φῶς τὸ Ἀληθινὸ, στὸ Φῶς τῆς Ζωῆς!

π. Ἐφραίμ Ντέτσικας

Ἐφημέριος ἐνορίας Περιβλέπτου

Πόλεως Ἰωαννίνων